

ČERNÝ TELEFON

a další příběhy

JOE HILL

ČERNÝ TELEFON a další příběhy

 Beta
Nakladatelství

Toto dílo je fikce. Jména, postavy, místa i zápletky v tomto příběhu si autor vymyslel. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi nebo osobami, živými či mrtvými, je čistě náhodná.

Copyright © 2005, 2007 by Joe Hill
Introduction © 2005 by Christopher Golden
Published by arrangement with William Morrow,
an imprint of HarperCollins Publishers.
Translation © Ondřej Skoupý, 2022
Original English title: THE BLACK PHONE
First published in 2005 by PS Publishing Ltd,
England under the title *20th Century Ghost*.
Copyright © for Czech edition Pavel Dobrovský – BETA s.r.o., 2022
All rights reserved. (Všechna práva vyhrazena.)

ISBN 978-80-7593-403-1

Leanoře:

Můj nejoblíbenější příběh je ten o nás dvou.

OBSAH

Předmluva	11
NEJLEPŠÍ NOVÝ HOROR	15
20TH CENTURY GHOST	41
POP ART	63
USLYŠÍŠ ZPÍVAT CVRČKA	89
ABRAHAMOVI SYNOVÉ	113
LEPŠÍ NEŽ DOMA	135
ČERNÝ TELEFON	157
V AUTU	179
PLÁŠŤ	197
POSLEDNÍ DECH	221
MRTVÉ DŘEVO	231
SNÍDANĚ U VDOVY	233
BOBBY CONROY VSTÁVÁ Z MRTVÝCH	245
OTCOVA MASKA	267
DOBROVOLNÁ INTERNACE	293
Poděkování	347
ŠEHEREZÁDIN PSACÍ STROJ	349

PŘEDMLUVA

MODERNÍ HORORY zřídka sázejí na rafinovanost. Většina autorů, kteří nás skrze stránky svých knih rádi děsí, se nám příliš často vrhá přímo po krku a zapomíná na to, že ti nejlepší dravci útočí ze zálohy. Na skákání po krku není samo sebou nic špatného, ovšem skutečně talentovaní spisovatelé mají v rukávu vždycky víc než jen jeden trumf.

Všechny povídky v této knize vlastně ani nejsou hororové. Některé jsou posmutněle nadpřirozené, jiné působí jako mainstreamový temný thriller a v jedné není sebemenší náznak odpornosti a je vlastně docela roztomilá. Jsou ale rafinované, tváří se jako vaši kamarádi. Jenže Joe Hill je pěkně zákeřný parchant. Dokonce i ta jedna povídka o chlapci, který se promění v obrovského brouka, je rafinovaná, a přiznejme si, o kolika povídkách dnes může člověk něco takového říct?

Poprvé jsem se se jménem Joea Hilla setkal na seznamu přispěvatelů do sbírky nazvané *Mnoho tváří Van Helsinga*. Přiznám se, ačkoli jsem v ní také měl svou povídku, žádnou z těch ostatních jsem nečetl. Až dokud jsem se neocítl na malé autogramiádě ve specializovaném knihkupectví, které se účastnil také Joe Hill. I když jsem zatím nepřečetl ani čárku z toho, co napsal, v průběhu dne jsem na něj začal být čím dál víc zvědavý. Nejzajímavější věc, která vzešla z našeho rozhovoru, pro mě byla, že ačkoli hororové povídky zbožňuje, nejsou ani zdaleka tím jediným, čím žije. Vydal i pár mainstreamových povídek v „literárních“ časopisech (a věřte, užívám ten výraz tak volně, jak to jen jde) a získal za ně ocenění. I přesto ho to však znovu a znovu táhlo zpět k ponuré fantasy a hororu.

Buďte rádi. Pokud ještě nejste, už brzy budete.

K přečtení *Mnoha tváří Van Helsinga* bych se sice stejně nakonec nějak dostal, ale hlavně díky setkání s Joem jsem si knížku vytáhl a položil navrch balíku. Jeho povídka, „Abrahamovi synové“, byla mrazivým, strukturovaným zkoumáním dětí, které si začaly uvědomovat – stejně jako všechny ostatní děti –, že jejich otec není dokonalý. Krásně mi to připomnělo hluboce tísnivý nezávislý film *Lovec démonů*. „Abrahamovi synové“ jsou vynikající povídka, která na vás čeká asi v polovině knihy, již právě držíte v rukou, a byla tak dobrá, že jsem se kvůli ní rozhodl sehnat si další Hillova díla. Vydával ale jen povídky, a většinou někde, kde jsem na ně nemohl jen tak snadno narazit. Kamsi do podvědomí jsem si zasunul poznámku, abych si dával do budoucna pozor na to, až někde zaslechnu jeho jméno.

Když jsem byl požádán, zda bych si nechtěl přečíst jeho nové povídky a napsat k nim předmluvu, věděl jsem, že bych měl odmítnout. Kromě psaní a rodiny mi na nic moc dalšího už nezbyvá čas, ale pravda je, že jsem si tuhle knihu přečíst chtěl. Chtěl jsem ukojit svou zvědavost a zjistit, jestli je Joe Hill opravdu tak dobrý, jak naznačovali „Abrahamovi synové“.

Není.

Je totiž ještě o taaaakovýhle kus lepší.

Joe Hill se v tom nejlepším odvolává na čtenáře, aby si scénu sám dokončil, aby sám dodal emoční reakci, která je pro skutečně dobrou povídku nezbytná. A právě tuhle reakci vyvolává mistrovsky. Takové povídky mohou vzniknout jen spoluprací se čtenářem, který je postupně objevuje, a ke kýženému konci lze dospět pouze s jeho pomocí. V povídce „Nejlepší nový horor“, která tuto sbírku otevírá, si není možné nevšimnout, že tohle všechno už odněkud znáte, a neuvědomit si, kam příběh povede, ale spíš než nedostatkem je to její nejsilnější zbraní. Bez čtenářova pocitu téměř otráveného očekávání nemůže povídka fungovat.

Hill vás vtáhne do intimnosti „Strašidelného kina“ a do zoufalství „Černého telefonu“, takže jste součástí děje a prožíváte jej spolu s ústředními postavami.

Až příliš mnoho spisovatelů se pravděpodobně domnívá, že v hororu není místo na ryzí sentiment, který by nahrazoval obehnanou emoční reakci, jež obvykle vyzní ploše, asi jako pokyny ve scénáři. V díle Joea Hilla tomu tak rozhodně není. Poněkud bizarní je, že jedním z nejlepších důkazů je právě povídka „Bobby Conroy vstává z mrtvých“, což ale vůbec není hororová povídka, ačkoli se odehrává na scéně natáčení klasického filmu George Romera *Úsvit mrtvých*.

Rád bych vám povyprávěl o každé povídce, ale když píšu něco, co přijde na první stránky knihy, bojím se, že toho prozradím až příliš. Mohu říct, že pokud by bylo možné vymazat si čtení těchto povídek z paměti, s radostí bych to udělal – jen proto, abych si dopřál to potěšení moci je číst ještě jednou poprvé.

Při prvních pokusech nových spisovatelů mají fanoušci a kritici ve zvyku mluvit o příslibu. Povídková sbírka *Černý telefon* znamená nejen příslib, ale rovnou i jeho naplnění.

Christopher Golden
Bradford, Massachusetts
15. ledna 2005
Revidováno 21. března 2007

NEJLEPŠÍ NOVÝ HOROR

MĚSÍC PŘED UZÁVĚRKOU roztrhl Eddie Carroll poštovní obálku a do rukou mu vklouzl časopis nazvaný *Severní literární revue*. Carroll byl na časopisy ve schránce zvyklý, byť měly většinou jména jako *Hřbitovní tanec* a orientovaly se na horory. Lidé mu posílali i knihy. Po jeho domě v Brookline se jich povalovaly hromady. Halda na gauči v pracovně, štos vedle kávovaru. Všechno knihy plné hororových povídek.

Nikdo by je nestíhal všechny číst, i když se o to kdysi – to mu bylo jen něco málo přes třicet a zrovna začínal s redigováním sbírky *Nejlepší nové horory Ameriky* – svědomitě snažil. Carroll připravil do tisku šestnáct sbírek *Nejlepších nových hororů*; na jejich vydávání pracoval už celou třetinu svého života. Dohromady to byly tisíce hodin čtení a korektur a dopisování. Tisíce hodin, které mu už nikdy nikdo nevrátí.

Nejvíce začal nesnášet časopisy. Strašná spousta jich byla tištěna tou nejhlacinější barvou. Hnusil se mu už jen její ostrý zápach a to, jak se mu při čtení lepila na prsty.

Většinu povídek teď ani nedočítal, nedokázal to. Z pouhého pomýšlení na čtení dalších povídek o upírech souložících s nějakými dalšími

upíry se mu dělalo mdlo. Snažil se prokousat napodobeninami Lovcrafta, ale při první bolestně vážné zmínce o Prastarých měl pocit, jako by mu kdesi v nitru začínalo něco dřevěnět, asi jako když si přeseďte nohu nebo ruku. Báł se, že to, v čem začíná ztrácet cit, je jeho duše.

Nějakou dobu po rozvodu se z jeho povinností redaktora *Nejlepších nových hororů* stala únavná a neradostná dřina. Přemýšlel občas, skoro s nadějí, že by s tím sekl, ale nikdy si s tou myšlenkou nepohrával moc dlouho. Vynášelo mu to dvanáct tisíc dolarů čistého ročně a k tomuhle základnímu kameni jeho příjmů se lepily zisky z dalších sbírek, veřejných vystoupení a přednášek. Bez těch dvanácti tisíc by se nevyhnutelně musel naplnit pro něj ten nejhorší možný scénář: Musel by si najít opravdovou práci.

Časopis *Severní literární revue* mu nic neříkal. Byl to literární žurnál s obálkou z hrubého papíru, kterou zdobil tištěný obrázek pokřivených borovic. Razítko na zadní straně oznamovalo, že jde o publikaci Katahdinské univerzity ležící na severu státu New York. Po otevření vypadly dvě stránky sešité sponkou. Byl to dopis od redaktora, profesora angličtiny Harolda Noonana.

Za Noonanem loni v zimě přišel jeden brigádník, jakýsi Peter Kilrue, který pracoval na univerzitě jako uklízeč. Doslechl se, že prý byl Noonan jmenován redaktorem *Severní revue* a že veřejně shání příspěvky k otištění, a tak se ho zeptal, jestli by se nepodíval na jednu jeho povídku. Noonan mu to víceméně jen ze zdvořilosti slíbil. Když si ale jeho rukopis nazvaný „Knoflíček: milostný příběh“ přečetl, síla vyprávění a úděsné téma ho vyvedly z konceptu. Noonan na svém postu začínal, jeho předchůdce Frank McDane zrovna odešel po dvaceti letech do důchodu, a tak chtěl coby nový redaktor vést časopis novým směrem a publikovat v něm beletrii, kterou „píchne do vosího hnízda“.

„To se mi asi povedlo víc, než bych chtěl,“ napsal Noonan. Krátce poté, co byl „Knoflíček“ otištěn, si vedoucí Ústavu anglického jazyka

pozval Noonana na kobereček a verbálně ho napadl za to, že ze *Severní revue* udělal přehlídku „dětinských literárních kanadských žertů“. Skoro padesát lidí zrušilo předplatné – což u časopisu s nákladem pouhého tisíce výtisků není žádná legrace – a jistá absolventka, která pro *Severní revui* představovala většinu příjmů, dokonce v pobouření přestala žurnál sponzorovat. Sám Noonan byl jako redaktor odvolán a Frank McDane se v odpovědi na všeobecné volání po návratu uvolil dohlížet na chod časopisu i jako duchodce.

Noonanův dopis končil:

I nadále zastávám názor, že je „Knoflíček“ (ač má své chyby) pozoruhodné, snad i nefalšovaně znepokojivé literární dílo, a doufám, že mu věnujete svůj čas. Přiznávám, že bych považoval za osobní zadostiučinění, kdybyste se jej rozhodl zahrnout do své další sbírky nejlepších hororů roku.

Popřál bych vám, ať se vám povídka líbí, ale nejsem si jist, zda je to správné slovo.

*S pozdravem
Harold Noonan*

Eddie Carroll se zrovna vrátil z venku a Noonanův dopis si přečetl vestoje v předsíni. Nalistoval začátek povídky. Skoro pět minut jen stál a četl, než si uvědomil, že je mu nepříjemně vedro. Odhodil sako na nějakou knihu a pomalu se doploužil do kuchyně.

Chvilí seděl na schodech do druhého patra a listoval stránkami. Pak ležel natažený na gauči v pracovně, s hlavou položenou na hromadě knih, kde si v paprscích zapadajícího listopadového slunce četl, a vůbec si nevybavoval, jak se sem vlastně dostal.

Poslední stránky přímo zhltl a pak se v záchvěvu zvláštního svíravého rozjaření posadil. Přišlo mu, že je to možná ta nejdrzejší a nejpříšernější věc, kterou kdy četl, a to v jeho případě už něco

znamenal. Drzostí a příšerností se brodil většinu svého profesního života a v téhle zatuchlé a nemocemi prolezlé literární bažině občas nacházel květiny nepopsatelné krásy; byl si jist, že tato k nim patří. Povídka byla krutá a perverzní a musel ji mít. Přelistoval na začátek a znovu se do ní začel.

Bylo to o dívce jménem Cate – na začátku příběhu sedmnáctileté, sebezpytující dívce –, kterou jednoho dne odtáhne do svého auta obr se zažloutlýma očima a s rovnátky na zubech. Sváže jí ruce za zády a hodí ji na podlahu pod zadní sedadlo svého kombíku..., kde Cate objeví kluka asi ve svém věku; nejprve ho pokládá za mrtvého, je totiž příšerně znetvořený. Oči má ukryté za dvěma kulatými žlutými knoflíky se smajlíky. Ty má přišpendlené přímo k víčkům, která má sešitá k sobě ocelovým drátem protaženým přes bulvy.

Když se auto rozjede, kluk se probere. Sáhne jí na bok a Cate začne leknutím vriskat. Šmátrá jí rukou po těle, až jí nakonec ohmatá obličej. Zašeptá, že se jmenuje Jim a že s obrem jezdí už celý týden, od chvíle, co mu zabil rodiče.

„Udělal mi do očí díry a řekl mi, že ze mě pak utekla duše. Řekl, že to udělalo krásný zvuk, jako když zafoukáte na prázdnou láhev od coly. Pak mi dal na oči tohle, aby mi z těla nemohl utéct život.“ Během těchto slov si sáhne na knoflíky se smajlíky. „Chce zjistit, jak dlouho bez duše přežiju.“

Obr je odveze do opuštěného kempu v blízkém národním parku, kde nutí Cate a Jima, aby se spolu mazlili. Když má pocit, že Cate nedokáže Jima políbit s dostatečně přesvědčivou vášní, pořeže ji v obličej a vyřízne jí jazyk. V nastalém chaosu – Jim vyděšeně ječí a začne se poslepu potácet kolem, všude je krev – se Cate podaří uprchnout do lesa. Tři hodiny nato se nepříčetná a celá od krve dobelhá k dálnici.

Její únosce není nikdy dopaden. Odjede i s Jimem z národního parku a slehne se po nich zem. Vyšetřovatelé nejsou schopni o těch dvou zjistit žádnou použitelnou skutečnost. Nevědí, kdo je Jim a kde se vzal, a o obrovi toho vědí ještě méně.

Dva týdny po propuštění z nemocnice dorazí poštou jediná stopa. Cate dostane obálku, v níž jsou dva knoflíky se smajlíky – ocelové špendlíky jsou pokryté zaschlou krví – a polaroidový snímek jednoho mostu v Kentucky. Dalšího dne tam potápěč najde na dně řeky chlapce, který je v příšerném stadiu rozkladu a jeho prázdnými očnicemi dülky se prohánějí ryby.

Cate, která bývala dřív hezká a oblíbená, se mezi svými známými stává předmětem lítosti a hrůzy. Chápe, jaké pocity v ostatních vyvolává. Sama se na sebe nedokáže podívat do zrcadla. Nějakou dobu chodí do speciální školy a naučí se znakovou řeč, ale nezůstane tam dlouho. Ostatní mrzáci – hluchý, chromý a znetvořený – ji znechucují tím, jak se stále dožadují pomoci.

Cate se bez valného úspěchu snaží vrátit do normálního života. Nemá žádné dobré kamarády, neumí vykonávat žádnou kvalifikovanou práci a nedělá si iluze o tom, jak vypadá, a je si vědoma toho, že nemůže mluvit. V jedné obzvláště bolestné scéně se Cate propije ke kuráži a zkusí flirtovat s jedním člověkem na baru, což vede pouze k tomu, že se nechá jím a jeho kamarády zesměšnit.

Ve spánku ji pravidelně trápí noční můry, v nichž znovu prožívá nepravděpodobné a strašlivé variace svého únosu. V některých není Jim spřátelenou obětí, ale spolupachatelem a s chutí ji znásilní. Knoflíky, které má přišity k očím, jsou jako dvě zrcátka, ve kterých vidí svůj vlastní pokroucený křičící obličej; v souladu s dokonalou snovou logikou byl už rozsekán do groteskní masky. Sem tam ji takové sny vzruší. Její terapeut jí řekne, že je to normální. K terapeutovi pak přestane chodit, když si všimne, že si do bločku načmáral její odpornou karikaturu.

Cate vyzkouší různé věci na spaní: gin, prášky proti bolesti, heroin. Potřebuje peníze na drogy a vydá se je hledat do otcova nočního stolku. Ten ji chytí a vyžene. Onoho večera jí zavolá matka a řekne jí, že je táta v nemocnici – utrpěl menší mozkovou příchodu –, a prosí ji, aby za ním nechodila na návštěvu. V domě s pečovatelskou službou pro zdravotně postižené děti, kde Cate brigádníčí, vypíchne jeden chlapec druhému tužkou oko. Nehoda zjevně není chybou Cate, ale v nastalé situaci se veřejnost dozví o jejích nejrůznějších závislostech. Přejde o práci, a přestože s drogami poté skoncuje, skončí jako téměř nezaměstnatelná.

Pak, jednoho chladného podzimního dne, vyjde z místní samoobsluhy a projde kolem policejního auta, které je zaparkované za obchodem. Má zvednutou kapotu. Policista v zrcadlových slunečních brýlích zkoumá přehřátý chladič. Cate se mimoděk podívá na zadní sedadlo – a tam, s rukama spoutanýma za zády, sedí její obr, o deset let starší a o dvacet kilo těžší.

S vypětím všech sil se dokáže ubránit panice. Přejde k policajtovi, který se lopotí pod kapotou a napíše mu lístek s otázkou, jestli ví, koho má na zadním sedadle.

Dozví se, že je to chlap, kterého zatkli v železářství na Pleasant Street, kde se snažil ukrást lovecký nůž a roli pevné lepicí pásky.

Cate to železářství zná. Je hned za rohem domu, kde bydlí. Než se jí stihnou podlomit kolena, policista ji chytí za ruku.

Začíná zběsile psát další lístky, snaží se vysvětlit, co jí obr provedl, když jí bylo sedmnáct. Pero nestačí zachytit tok jejích myšlenek a vzkazy, které píše, nedávají vůbec žádný smysl, dokonce ani jí samotné. Ale policajtovi podstata věci dojde. Odvede ji k sedadlu spolujezdce a otevře dveře. Myšlenka, že by měla usednout do stejného auta se svým únoscem ji ochromí strachem – začne se nekontrolovaně třást –, policista jí ale připomene, že je obr vzadu spoutaný a nemůže jí ublížit a že je důležité, aby s nimi odjela na služebnu.

Nakonec se do auta posadí. U nohou jí leží kabát. Policista jí řekne, že je jeho a ať si ho obleče, aby jí bylo teplo a tolik se netřásla. Pohlédne na něj, chce napsat do bločku poděkování – a pak se zarazí a nedokáže psát. Při pohledu na vlastní obličej, který se zrcadlí v jeho brýlích, jí ztuhne krev v žilách.

Policista zabouchne dveře a odejde zavřít kapotu. Cate ztuhlými prsty sáhne po kabátě. Na něm, připíchnuté zepředu na prsou, visí dva knoflíky se smajlíky. Zašmátrá po klice, ale dveře jsou zamčené. Okénko nejde srolovat. Kapota se s prasknutím zavře. Muž se slunečními brýlemi, který není žádný policajt, se na ni ohydně zazubí. Knoflíček odejde kolem sedadla řidiče dozadu a pustí obra ven. Člověk koneckonců potřebuje k řízení auta oči.

V hustém lese se dá snadno ztratit a člověk pak bloudí v kruhu. A Cate si poprvé uvědomí, že přesně to se jí stalo. Knoflíčkovi a obrovi kdysi utekla do lesa, ale z něj už nevyšla – ne úplně – od té doby se potácela tmou a křovím, a velkým, nesmyslným obloukem se k nim zase vrátila. Nakonec dospěla tam, kam měla odjakživa namířeno, a tahle myšlenka, spíš než aby naháněla hrůzu, ji překvapivě ukonejší. Zdá se jí, že k nim patří, a cítí v tom jakousi úlevu, že někoho má. Cate se uvelebí v sedadle a bezmyšlenkovitě si zapne Knoflíčkův kabát, aby jí nebylo zima.

Eddieho Carrola nepřekvapilo, že Noonana za otištění „Knoflíčka“ vyhnali. Povídka byla postavena na obrázcích degradace ženy a hrdinka byla vyobrazena jako příliš ochotný komplic svého vlastního emočního, sexuálního a duchovního týrání. To bylo zlé... Úplně stejné povídky pro žurnály ne nepodobné *Severní literární revui* ale psávala i Joyce Carol Oatesová a získávala za ně ocenění. Skutečně neodpuštělným literárním prohřeškem byl ten šokující závěr.

Carroll ho už dopředu čekal – po přečtení skoro deseti tisíc hororových a nadpřirozených povídek si na něj jen tak někdo nepřišel – ,

ale stejně si jej vychutnal. Mezi literárními znalci byl však překvapivý závěr (bez ohledu na to, jak dobře byl proveden) známkou dětinské komerční beletrie a pokleslosti. Čtenáři *Severní literární revue* byli, jak si představoval, akademici středního věku, lidé, kteří přednášeli o románech jako Grendel a autorech jako Ezra Pound a kteří ve svých srdceryvných snech doufali, že se jim jednou podaří prodat nějakou báseň do *The New Yorkeru*. Narazit v povídce na šokující závěr pro ně bylo podobné jako slyšet baletku, jak si během předvádění *Labutího jezera* nahlas uprdne – faux pas tak strašné, že je to až legrační. Profesor Harold Noonan tedy buď v akademickém skleníku nestrávil dostatečně dlouhou dobu, anebo podvědomě doufal, že mu někdo dá padáka.

Třebaže měl závěr blíž k béčkové produkci než k uměleckému dílu, Carroll na nic podobného v žádném z hororových časopisů nenarazil, přinejmenším ne v poslední době. Byla to, při pětadvaceti stránkách, téměř kompletně naturalistická povídka o ženě, která je po troškách ničena stálým nápirem pocitu viny přeživšího. Pojednávala o krachu rodinných vztahů, mizerné práci, boji o živobytí. Carroll už zapomněl, jaké to je, narazit v povídce na chléb každodenního života. Většina hororové beletrie se neobtěžovala s ničím krom nedodělané krvavé fláky.

Přistihl se, že chodí po pracovně s rozevřeným „Knoflíčkem“ v ruce a nedokáže si při tom vzrušení ani sednout. Zahlédl svůj odraz v okně za pohovkou a zjistil, že se skoro až nemravně kření, asi jako kdyby slyšel obzvlášť vydařený sprostý vtíp.

Carrollovi bylo jedenáct, když v kině Oregon viděl *Strašení*. Šel na ně s bratranci, ale když zhasla světla, jeho společníky pohltila tma a Carroll se ocitl v podstatě sám, pevně zavřený ve svém vlastním stínovém kabinetu. Chvillemi musel napřít celou svou vůli, aby si nezakryl oči, ale v jeho nitru to vířilo rozkošným, nervózně napjatým vzrušením. Když se světla nakonec zase rozsvítila, brněla ho nervová

zakončení, jako kdyby si sáhl na měděný drát, který je pod proudem. Byl to pocit, na němž si vypěstoval závislost.

Později, když se z něho stal profesionál a byla to jeho práce, se tyto pocity utlumily – ne úplně, ale prožíval je z dálky, spíše jako vzpomínku na emoce než emoce samotné. A nedávno vyprchaly i vzpomínky a na jejich místo nastoupila ubíjející amnézie, otupělý nezám. To když se podíval na stohy časopisů na kancelářském stole. Ačkoli to vlastně není přesné – zmocňovala se ho při tom hrůza, jen to byl špatný druh hrůzy.

Ale tím, co nyní zažil, co v něm spustilo přímo „Knoflíčko-vo“ řádění..., se všechno zase srovnalo. Rozezvučelo to v něm jeho vnitřní zvon a nechalo ho znít. Nedokázal se uklidnit, na bujarost už nebyl zvyklý. Zkoušel si vzpomenout, kdy naposledy, pokud vůbec kdy, otiskl povídku, která by se mu líbila tolik jako „Knoflíček“. Přistoupil k polici a vytáhl z ní první vydání *Nejlepších nových hororů* (které bylo vůbec nejlepší), zvědavý na to, co ho tehdy tolik bavilo. Ale když hledal obsah, rozevřel knihu na stránce s věnováním své tehdejší ženě Elizabeth. „Která mi pomáhá najít cestu ve tmě,“ napsal tehdy v bláznivém návalu citů. Dnes mu ten pohled nahnal husí kůži.

Elizabeth ho opustila, když přišel na to, že už přes rok spí s jejich investičním poradcem. Odjela bydlet k matce a Tracy si vzala s sebou.

„Svým způsobem jsem skoro ráda, že jsi nás přistihl,“ řekla mu po telefonu pár týdnů nato, co utekla z jeho života. „Aspoň to už máme za sebou.“

„Ten románek?“ zeptal se v naději, že mu chce oznámit, že už ho ukončila.

„Ne,“ řekla Lizzie. „Myslím všechny ty tvý hororový sračky a všechny ty lidi, co za tebou pořád lezou, ty lidi z hororu. Ty upocený prasátka, co si ho honí nad mrtvolama. To je na tom to nejlepší. Myslím, že už si Tracy snad konečně může užít normálního dětství.“

Myslím, že teď konečně začnu žít mezi zdravýma, obyčejnýma dospělýma lidma.“

Jako by nestačilo, že ho podváděla. Ale že mu takhle vmetla do tváře Tracy, z toho nemohl vzteky popadnout dech, ještě po takové době. Knihu hodil zpátky na poličku a odšoural se do kuchyně na oběd, jeho neklidné vzrušení bylo konečně uhašeno. Stejně se chtěl vši té zbytečné rušivé energie nějak zbavit. Stará dobrá Lizzie – pořád mu dokáže pomáhat, dokonce i ze stokilometrové dálky a z postele jiného chlapa.

Toho odpoledne poslal Haroldu Noonanovi e-mail a řekl si o kontakt na Kilruea. Noonan mu odpověděl ani ne za hodinu a byl velmi potěšen, že chce Carroll „Knoflíčka“ zařadit do *Nejlepších nových hororů*. Že prý na Petera Kilruea nemá e-mailovou adresu, ale má adresu tradičnějšího rázu a telefonní číslo.

Carroll poslal dopis, ale ten mu přišel zpátky s razítkem VRÁTIT ODESILATELI, a když zavolal na telefonní číslo, ozvala se mu zpráva, že: *Toto telefonní číslo bylo zrušeno*. Carroll zavolal Haroldu Noonanovi na Katahdinskou univerzitu.

„Nemůžu říct, že by to pro mě byl šok,“ řekl Noonan překotným a tichým, plaše se zadrhávajícím hlasem. „Měl jsem z něj dojem, že je něco jako nádeník. Myslím, že si na živobytí vydělává po brigádách. Možná by bylo nejlepší zavolat Mortonovi Boydovi z oddělení údržby. Myslím, že by tam o něm mohli mít záznam.“

„Kdy jste ho naposledy viděl?“

„Narazil jsem na něj minulý březen. Šel jsem za ním do bytu hned poté, co šel ‚Knoflíček‘ do tisku, když naplno zuřil ten poprask. Lidé říkali, že jeho povídka je misogynním nenávisným pamfletem a že prý bychom měli vydat omluvu, a takové nesmysly. Chtěl jsem mu dát vědět, co se děje.“

Myslím, že jsem doufal, že bude chtít nějak vrátit úder, napsat obhajobu své povídky pro studentský časopis nebo něco takového...

ale to on nechtěl. Řekl, že by to bylo slabošské. Vlastně to byla zvláštní návštěva. Je to zvláštní chlápek. Není to jenom jeho povídkami, je to v něm.“

„Co tím chcete říct?“

Noonan se zasmál. „Nejsem si jistý. Co chci říct? Znáte to, když máte horečku, podíváte se na něco úplně normálního – jako je lampa na stole – a připadne vám něčím nepřírozená? Jako kdyby se roztékala nebo chtěla někam odpochodovat? Setkání s Peterem Kilruem jsou trochu podobná. Nevím proč. Možná proto, že je tak zapálený do všech těch nepříjemných věcí.“

Carroll s autorem povídky ještě ani nebyl v kontaktu a už se mu líbil. „Jakých věcí?“

„Když jsem za ním zašel, otevřel mi dveře jeho starší bratr. Napůl nahý. Myslím, že u něj bydlel. A tenhle chlap byl – nechci být necitlivý, ale řekl bych – až znepokojivě tlustý. A potetovaný. Zneklidňujícím způsobem potetovaný. Na břicho měl větrný mlýn, ze kterého visely shnilé mrtvoly. Na zádech měl embryo se... se začmáranýma očima. A drželo v ruce skalpel. A mělo tesáky.“

Carroll se zasmál, i když si nebyl jist, jestli to bylo vtipné.

Noonan pokračoval: „Ale je to dobrý chlap. Neuvěřitelně kamarádský. Zavedl mě dovnitř, dal mi plechovku limonády, seděli jsme společně na pohovce u televize. A – to je velmi legrační – během toho, co jsme mluvili a říkal jsem jim o tom protestu, si ten starší bratr sedl na podlahu a Peter mu vlastnoručně udělal piercing.“

„Co že udělal?“

„Ó, bože, ano. Přímo uprostřed rozhovoru propálil horkou jehlou díru do vršku bratrova ušního boltce. Krve jak z voľa. Když ten tlustý vstal, vypadal, jako kdyby ho střelili do spánku. Z hlavy mu tekla krev. Bylo to jako na konci *Carrie*, jako by se v ní zrovna vykoupal, a pak se ten chlap zničehonic zeptal, jestli mi má donést další colu.“